

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3183/2024
26.03.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Иване Рађеновић, председника већа, Владиславе Милићевић, Весне Мاستиловић, Марине Милановић и Татјане Ђурица, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Срђан Јанићијевић, адвокат из ..., против туженог „ЛМБ Софт“ ДОО Ниш, чији је пуномоћник Александар Куљак, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1643/2023 од 20.08.2024. године, у седници одржаној 26.03.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1643/2023 од 20.08.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1643/2023 од 20.08.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 1678/22 до 26.01.2023. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и тужени је обавезан да тужиоцу на име увећања зараде по основу прековременог рада, за период јула 2015. године до јуна 2018. године, исплати укупно 170.602,09 динара, у појединачним износима и са законском затезном каматом чија су висина и датуми доспелости ближе наведени у овом ставу изреке. Ставом другим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка 160.713,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1643/2023 од 20.08.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је одлука о трошковима парничног поступка садржана у ставу другом изреке првостепене пресуде, тако што је тужени обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 152.713,00 динара, док је одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова преко наведеног износа па до износа досуђеног првостепеном пресудом од 160.713,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној применом одредбе члана 404. ЗПП.

Предмет тужбеног захтева је исплата на име увећања зараде по основу прековременог рада у утуженом периоду, а побијаном одлуком тужбени захтев је усвојен. По оцени Врховног суда, нема разлога који указују на потребу разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права. Нижестепене пресуде којима је одлучено о праву на увећану зараду тужиоца донете су правилном применом материјалног права и то одредби чланова 53, 104. став 1. и 108. став 1. тачка 3 Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/05... 75/14). Наиме, код чињеничног утврђења да је тужилац у спорном периоду остварио прековремени рад и да му тужени није исплатио увећану зараду по основу прековременог рада, а да тужени у смислу правила о терету доказивања није доказао да је прековремени рад исплаћиван кроз вишу вредност радног часа тужиоца. Поред тога, тужени није уз ревизију доставио пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој правној ствари. Разлози ревизије се делом односе на битне повреде одредаба парничног поступка због чега се посебна ревизија не може изјавити. Имајући у виду наведено, као и да се у конкретном случају ради о парници ради исплате, у којима одлука о основаности тужбеног захтева и примена материјалног права зависе од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају, на основу чега овај суд даље налази да нису испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службеном гласнику РС“ бр.72/11... 18/20 и 10/23 – други закон), па је у складу с тим и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 06.08.2018. године, а поднеском од 01.10.2021. године тужба је преиначена повећањем захтева. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 170.602,09 динара. Овај износ, према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, представља динарску против-вредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору који се односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, то је Врховни суд, применом члана 403. став 3. ЗПП, нашао да ревизија туженог није дозвољена.

На основу изложеног, Врховни суд је на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке овог решења.

**Председник већа-судија
Ивана Рађеновић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић